

γέν. manquer ou avoir besoin de [R. Σπεν, δ'ou Πεν, travailler péniblement; cf. lat. pēnū].

ΠΕΝΤΆΓΩΝΟΣ, ΟΣ, ΟΝ, qui a cinq angles; τὸ πεντάγωνον. PLUT. pentagone, *figure de géométrie* [π. γωνία].

ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΙΑ, ΠΕΝΤΆΔΡΑΧΜΟΣ, ὡς ΠΕΝΤΕΔΡΑΧΜΙΑ, ἔτος.

ΠΕΝΤΑΕΘΛΟΝ, ΠΕΝΤΆΕΘΛΟΣ, ἰον. c. Πένταθλον, ἔτος.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, qui revient tous les cinq ans, quinquennial [πενταετηριος].

ΠΕΝΤΑ-ΕΤΗΡΙΣ, ἰδος, ἀδφ. f. de cinq ans, qui revient tous les cinq ans; ἡ π. espace de cinq ans [π. ἔτος].

ΠΕΝΤΑ-ΕΤΗΡΟΣ, ὡς, ὄν et ΠΕΝΤΑ-ΕΤΗΣ, ἡς, ἔς : 1 de cinq ans, âgé de cinq ans || 2 qui dure cinq ans; *adv.* πεντάετε. OD. pendant cinq ans [π. ἔτος].

ΠΕΝΤΑΕΤΙΑ, ἄς (ἡ) durée de cinq ans [πενταετής].

ΠΕΝΤΑΕΤΙΣ, ἰδος, ἀδφ. f. âgée de cinq ans [f. de πενταετής].

Πέντα-αθλον, ου (τὸ) pentathlon, *lutte qui se compose de cinq exercices, la course (δρόμος), la lutte (πάλη), le pugilat (πυγμαί, postér. σκόντισις, ἔκων ou κύντιον), le saut (ἄλμα), le jeu du disque ou du palet (δίσκος)* [π. ἄθλον].

Πέντα-αθλος, ου (ὁ) 1 celui qui se livre aux exercices du pentathlon, d'ou vainqueur au pentathlon || 2 *p. ext.* celui qui s'exerce ou se distingue dans tous les genres à la fois; *en mauv. part.* celui qui veut exceller en tout [π. ἄθλος].

ΠΕΝΤΑΚΙΣ, ἀδφ. cinq fois [π. -ακίς].

ΠΕΝΤΑΚΙΣ-ΜΥΡΟΙ, αἱ, α, cinquante mille [πεντάκισ, μ.].

ΠΕΝΤΑΚΙΣ-ΧΙΛΙΟΙ, αἱ, α, cinq mille; *sg.* πεντακισχιλία ἄσπις, Luc. troupe de 5000 boucliers.

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΡΧΟΣ, ου (ὁ) commandant de 500 hommes [πεντακόσιοι, ἄρχω].

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΙ, αἱ, α, cinq cents; οἱ π. PLUT. le Conseil des Cinq Cents [πέντε, -κοσιος].

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟ-ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ὡς, ὄν, qui a un revenu de 500 médimnes de céréales; οἱ πεντακοσιομέδιμνοι, Athéniens qui avaient ce revenu et constituaient la 1re classe des citoyens [πεντακόσιοι, μ.].

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, cinq-centième [πεντακόσιοι].

ΠΕΝΤΑ-ΚΥΜΙΑ, ἄς (ἡ) la 5e vague, d'ou vague énorme, celle qui met le comble aux autres; cf. τρικυμία [πέντε, κύμα].

ΠΕΝΤΆ-ΜΗΝΟΣ, ὡς, ὄν, de cinq mois [πέντε, μήν].

ΠΕΝΤΆ-ΠΗΧΥΣ, υς, υ, gén. εος, de cinq coudées [π. πῆχυς].

ΠΕΝΤΑΠΛΑΣΙΟΣ, α, ὄν, cinq fois aussi grand, quintuple [πέντε, -πλασιος].

ΠΕΝΤΑΠΛΗΣΙΟΣ, ἰον. c. πενταπλασιος.

ΠΕΝΤΆ-ΠΟΛΙΣ, εως, ἰον. ἰος (ἡ) pentapole, *Etat formé de cinq villes doriennes* (Lindos, Ialysos, Kamiros, Eos, Knidos) [π. πόλις].

Πεντά-πυλα, ὡν (τὰ) Pentapyles, *propr. « aux cinq portes », quartier de Syracuse* [π. πόλη].

ΠΕΝΤΆΣ, ἄδος (ἡ) nombre de cinq, groupe de cinq personnes ou choses [πέντε].

ΠΕΝΤΑ-ΣΤΑΔΙΑΙΟΣ, α, ὄν, de cinq stades [π. στάδιον].

ΠΕΝΤΆ-ΣΤΟΜΟΣ, ὡς, ὄν, à cinq bouches ou embouchures [π. στόμα].

ΠΕΝΤΆ-ΤΕΥΧΟΣ, ου (ἡ) s. e. βιβλος, le Pentateuque, *titre collectif des cinq livres de Moïse* [π. τεύχος].

Πένταχα, Πενταχή et Πενταχοῦ, ἀδφ. en cinq parties [πέντε].

Πέντε (ὡί, αί, τὰ) n. de n. indécl. cinq [cf. lat. quinq̄ue; pour la parenté des formes grecque et latine, cf. πέπτω = lat. cōquo; ἵππος = equus; ἔπομαι = sequor, etc.].

ΠΕΝΤΕΔΡΑΧΜΙΑ, μίευς que ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΙΑ, ἄς (ἡ) poids, quantité ou valeur de cinq drachmes [πεντέδραχμος].

ΠΕΝΤΕ-ΔΡΑΧΜΟΣ, μίευς que ΠΕΝΤΆ-ΔΡΑΧΜΟΣ, ὡς, ὄν, qui pèse ou vaut cinq drachmes [π. δραχμή].

ΠΕΝΤΕ-ΚΑΙ-ΔΕΚΑ (ὡί, αί, τὰ) indécl. quinze [π. x. δεκα].

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-ΕΤΗΣ, ἡς, ἔς, d'une durée de quinze ans [π. ἔτος].

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-ΝΑΪΑ, ἄς (ἡ) flotte de quinze vaisseaux [π. ναῦς].

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-ΠΛΑΣΙΩΝ, ὡν, γέν. ονος, quinze fois aussi grand [π. -πλασιων].

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚ-ἤρης, ἡς, ἔς, à quinze rangs de rames [π. ἄρω].

Πενταλήθεν, ἀδφ. du dème Pentèle dans la tribu Antiokhidae.

Πενταλήσι(ν) ἀδφ. dans le dème Pentèle.

Πενταλικός, ἡ, ὄν, du dème Pentèle : Πενταλική μάρμαρος, pierre ou marbre de Pentèle, marbre pentélique.

ΠΕΝΤΕ-ΣΥΡΙΓΓΟΣ, ὡς, ὄν, à cinq trous; τὸ πεντεσύριγγον (s. e. ξύλον) la machine à cinq trous (pour la tête, les bras et les jambes) instrument de torture; *fig.* qui immobilise ou paralyse les membres [π. σύριγγ].

ΠΕΝΤΕ-ΤΑΛΑΝΤΟΣ, ὡς, ὄν, c. πεντατάλαντος, de cinq talents.

ΠΕΝΤ-ΕΤΗΡΙΣ, ἰδος (ἡ) 1 durée de cinq années || 2 fête quinquennale.

ΠΕΝΤ-ΕΤΗΣ, ἡς, ἔς, c. πενταετής.

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΑ (ὡί, αί, τὰ) indécl. cinquante [πέντε, -κοντα].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΑ-ΕΤΗΣ, ου, ἀδφ. m. de cinquante ans, quinquagenaire [π. ἔτος].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΑ-ΕΤΙΣ, ἰδος (ἡ) fem. de πεντηκονταετής.

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΆ-ΠΑΙΣ, -ΠΑΙΔΟΣ (ὁ, ἡ) 1 de cinquante enfants || 2 qui a cinquante enfants [π. παῖς].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΑΡΧΕΩ-Ω, ἔτος πεντηκόνταρχος.

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤ-ΑΡΧΟΣ, ου (ὁ) *hitt.* commandant de cinquante hommes; *particul.* officier d'administration qui suppléait le trierarque pour l'administration, d'ou commandant en second sur une galère [π. ἄρχω].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΕΡΟΣ, ἰον. c. πεντηκόντορος.

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤῆρ, ἡρος (ὁ) commandant de cinquante soldats [πεντηκοντα].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤ-ΓΥΟΣ, ὡς, ὄν, d'une étendue de cinquante arpents [π. γῶα].

ΠΕΝΤῆΚΟΝΤΌ-ΠΑΙΣ, c. πεντηκοντάπαις.